

[Helge Sander]

betaling af bidrag under fravær ved sygdom, barsel og arbejdsløshed. Jeg må gøre opmærksom på, at vi i Venstre føler, at det er et overenskomstanliggende, og det siger jeg ikke mindst i relation til det, arbejdsministeren har noteret i fremsættelsen.

En anden ting, som heller ikke skal ændre ved det positive indtryk, men som nu har fået en ret så central rolle i de seneste ordførerindlæg, er børneydelsen. Hr. Glønborg har opfattet det fuldstændig korrekt. Når børneydelsen er kommet med, er det fra regeringens side et forsøg på at få alle med, og derfor har Venstre også sagt ja, men principielt må jeg sige, at jeg ikke føler, at det hører naturligt hjemme i forbindelse med ATP, hvilket jeg også har fremført i de forhandlinger, vi har haft, inden vi kom så langt. Men disse to ting er kun sagt for en ordens skyld, da jeg ikke havde det med i første omgang.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Det, der bringer mig på talerstolen, er det indlæg, hr. Glønborg kom med. Jeg husker vores fælles besøg i ATP-huset i Hillerød, hvor vi drøftede alle disse problemer med pension til efterlevende ægtefælle, samlever osv. Ved den lejlighed rejste jeg også spørgsmålet, om man kunne forestille sig, at vi kunne medtage to søskende, der har boet sammen hele deres liv, naboer eller andre – der kan findes så mange kombinationer – der virkelig kan attestere, at de igennem en lang årrække har boet sammen. For sådanne tilfælde synes jeg også Folketinget præcist skulle finde ud af det rette og rigtige, for man har forladt princippet med, at det kun kan dreje sig om ægtefæller. Nu er man gået over til, at når folk har levet sammen i to år, kan det godt lade sig gøre. Der kunne godt findes en hel del andre meget fornuftige kombinationer, hvor det kunne være lige så ret og rimeligt, at en efterlevende fik et engangsbeløb efter den afdøde.

Jeg vil gerne herved meddele fra Tingets talerstol, at det vil jeg i hvert fald være med til at drøfte under udvalgsarbejdet, og det forstår jeg at Kristeligt Folkeparti også vil, og da jeg næppe kan tro, at de socialistiske partier er imod det – de er normalt for alt – skulle det være let at gennemføre.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg skal takke for de mange positive bemærkninger, der er gjort af ordførerne både om lovforslag nr. L 152, der er det behagelige, og om lovforslag nr. L 157, der selvfølgelig er det ubehagelige, men som vi ikke kan komme uden om. Nu skal det altså være, og det har sandelig også taget lang tid. Jeg kan huske, at det var en af de første sager, jeg kom til at beskæftige mig med, da jeg blev arbejdsminister i slutningen af 1989, og vi har haft et omfattende arbejde sammen med ATP med at frembringe disse lovforslag. Vi fremsatte lovforslag i sidste samling netop med henblik på, at vi skulle have betænkningstid sommeren igennem. Vi skulle have drøftelser og finde frem til et lovforslag, der med rimelig sandsynlighed kunne blive gennemført i denne samling.

Der har været mange tekniske problemer undervejs, området er præget af megen teknik, så det blev lidt senere, end jeg egentlig havde planlagt. Men nu er det her altså, og jeg forstår på ordførerne, at det også skal gennemføres, selv om jeg selvfølgelig er opmærksom på, at der har været stillet kritiske spørgsmål til noget af det, en af ordførerne kaldte skønhedspletter. Nuvel, det skal vi kigge på under udvalgsarbejdet, og vi vil selvfølgelig stille besvarelser til rådighed så hurtigt, som det overhovedet kan lade sig gøre, idet jeg går ud fra, at ordførerne er enige med mig i, at vi skal forsøge at få tingene gennemført så hurtigt som overhovedet muligt. Der er faktisk mange mennesker, der venter på, at det bliver afklaret, og vi har holdt dem hen med breve i årevis.

Hr. Taanquist rejste spørgsmålet om indbetaling for personer, der midlertidigt er væk fra arbejdsmarkedet. Det er ikke med i forslaget, men det er ikke, fordi jeg har en negativ indstilling til at få det problem løst, for jeg mener, vi skal være positive over for at få dette løst. Der er to problemer i det, dels den offentlige udgiftspolitik, som vi selvfølgelig skal være meget opmærksom på, dels forholdene til parterne på arbejdsmarkedet, der spiller en central rolle i denne forbindelse.

Jeg har forsøgt, om jeg kunne få en entydig opbakning fra organisationerne til en ganske bestemt model. Det lykkedes ikke så klart, som jeg kunne ønske mig, og ikke så klart, at jeg fandt et rimeligt belæg for at gå til Folketinget med noget, som jeg med sandhed kunne sige